

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci navrhovatelky: **České přístavy, a. s.**, se sídlem Jankovcova 1627/16a, Praha 7, proti odpůrci: **Úřad městské části Praha 7**, se sídlem U Průhonu 1338/38, Praha 7, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 9. 5. 2024, č. j. MČ P7 022896a/2024/ODO/Hal, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2025, č. j. 3 A 51/2025 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Navrhovatelka se svým návrhem ze dne 7. 5. 2025 domáhala zrušení opatření obecné povahy ze dne 9. 5. 2024, č. j. MČ P7 022896a/2024/ODO/Hal (dále jen „napadené opatření“). Uvedeným opatřením odpůrce podle § 77 odst. 1 písm. c) a § 78 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovil trvalou místní úpravu provozu na pozemní komunikaci. Ta spočívá v instalaci svislého dopravního značení, osazení „balisety“ a umístění 6 kusů antiparkovacích sloupků a jednoho kusu sklopného antiparkovacího sloupku na stezce pro chodce v místech napojení na místní komunikaci Varhulíkové, Praha 7.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) návrh v záhlaví uvedeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dospěl k závěru, že její tvrzení je zcela nedostatečné pro založení její aktivní procesní legitimace. Poukázal na to, že podle obsahu správního spisu není dopravní značení instalováno na příjezdové cestě k přístavu, ale na pozemcích, které k přístavu nepřiléhají. Nemovitosti navrhovatelky se tak nachází pouze v blízkosti stezky, která má být dopravním značením osazena, což podle městského soudu nemůže samo o sobě založit aktivní legitimaci k podání návrhu na zrušení napadeného opatření. Městský soud považoval za významné dále to, že dopravním značením má být osazena již vybudovaná stezka pro pěší a cyklisty proto, aby byla jejich doprava zřetelně regulována. Jedná se tedy o *de facto* usměrnění stávajícího pohybu osob na stezce, které se nemohlo negativně projevit v právní sféře navrhovatelky. Její úvahu o možném zvýšení výskytu chodců a cyklistů v dané oblasti v důsledku této regulace posoudil městský soud jako neurčitou, ničím nepodloženou a spekulativní. Za nekonkrétní označil i námitku, že napadené opatření může mít vliv na „budoucí“ nákladní dopravu a přepravu objemů předpokládaných nařízením TEN-T. Dodal, že v rozsahu namítaného ohrožení bezpečnosti chodců a cyklistů je návrh koncipován jako *actio popularis*. Městský soud dále uvedl, že nepostupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a nevyzýval navrhovatelku k odstranění vady návrhu, jelikož ten tvrzení o aktivní procesní legitimaci obsahoval, avšak bylo nedostatečné. Navrhovatelka si tedy byla vědoma, že podmínkou přípustnosti k podání návrhu je právě tvrzení prokazující její aktivní procesní legitimaci, a nejedná se o situaci, kdy by o své aktivní procesní legitimaci ničeho netvrdila.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[3] Proti usnesení městského soudu podala navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že přímo v návrhu (nikoliv prostřednictvím odkazu na námítky učiněné ve správním řízení) dostatečně tvrdila zcela konkrétní dotčení svých veřejných subjektivních práv, a to v několika rovinách.

[4] Předně poukazuje na své tvrzení, že odpůrce postupoval v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, respektive *rei administratae*, neboť napadené opatření vydal přesto, že v téže věci vydal několik týdnů předtím jiné opatření, které bylo stále pravomocné. Tím porušil právo stěžovatelky na zákonný průběh řízení a na právní jistotu, jakož i její legitimní očekávání, že bude vydáno pouze jediné pravomocné a závazné opatření. Tímto návrhovým bodem se však městský soud vůbec nezabýval. Neshledal-li však tento argument relevantním pro založení aktivní legitimace stěžovatelky, či se domníval, že tvrdila zkrácení svých práv pouze obecně a nedostatečně, bylo jeho povinností ji vyzvat k doplnění návrhu, neboť se jednalo o odstranitelnou vadu.

[5] Stěžovatelka má dále za to, že v návrhu dostatečně konkrétně tvrdila také další dotčení na svých veřejných subjektivních právech. Poukazovala totiž zcela konkrétně na to, že napadené opatření výrazným způsobem zhoršuje, potenciálně i vylučuje dopravní obslužnost přístavu Praha Holešovice. Zdůrazňovala, že přivádění chodců a cyklistů do těsné blízkosti přístavu ve svém důsledku naruší její právo na provozování podnikatelské činnosti. Zvýšená koncentrace chodců a cyklistů při výjezdu z přístavu představuje nejen

pokračování

ohrožení bezpečnosti jeho provozu, ale může způsobit i problémy s naplňováním požadavků stanovených nařízením TEN-T a vnitrostátními právními předpisy. Stěžovatelka upozorňuje na to, že obdobnou argumentaci městský soud shledal v jiných řízeních jako relevantní pro založení aktivní legitimace. Stěžovatelka také nesouhlasí s tím, že se jí zaváděné dopravní značení nemůže dotknout s ohledem na to, že není umístěno v bezprostřední blízkosti přístavu. Vjezd i výjezd z přístavu jsou totiž umístěny do téže ulice, z logiky věci tak musí mít dopad na provoz přístavu. Nadto jsou některá opatření prováděna přímo v trase silniční nákladní dopravy využívající výjezd z přístavu i v místě, kudy přichází vlečka do přístavu. Stěžovatelka napadenému opatření vytýká, že opětovně nijak nereflektuje zájem na zachování všech druhů dopravy v daném místě. Dodává, že tyto její úvahy v návrhu nebyly vůbec spekulativní. Jako zcela konkrétní označuje i svou argumentaci mířící k ochraně veřejného zájmu na provozu přístavu, který je vymezen nadnárodní a národní legislativou. Z té plyne, že přístav je dopravním uzlem strategického mezinárodního významu a plní tzv. ochrannou funkci. Je proto nezbytné zajistit jeho plnohodnotné dopravní napojení, zejména silniční. Napadené opatření je podle stěžovatelky z výše uvedených důvodů v rozporu s tímto cílem. Co se týče hrozby vážného ohrožení chodců a cyklistů, na tuto skutečnost stěžovatelka poukazovala jen pro dokreslení celkového kontextu napadeného opatření. I ona má však logicky zájem na tom, aby dopravní napojení v místě jejího podnikání bylo bezpečné. Tato námitka přitom úzce souvisí se zajištěním dopravní obslužnosti přístavu a nelze ji podle stěžovatelky *a priori* vylučovat jen proto, že stěžovatelka je právnickou osobou.

[6] Stěžovatelka uzavírá, že se městský soud dopustil nepřipustného přepjatého formalismu při posouzení splnění procesních podmínek pro projednání návrhu, čímž porušil její právo na přístup k soudní ochraně. Odmítl přitom i její návrh na zrušení předchozího opatření. Vedle sebe tak stojí dvě účinná opatření s totožným obsahem, což znepráhledňuje a komplikuje i možnost domáhat se jejich incidenčního přezkumu. Proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadené usnesení za věcně správné a řádně odůvodněné. Ostatně již ve vyjádření k návrhu poukazoval na to, že stěžovatelka postrádala aktivní procesní legitimaci k jeho podání, neboť v něm netvrdila žádné dotčení na svých hmotných právech. Podle odpůrce nemůže napadené opatření žádným myslitelným způsobem zasahovat do právní sféry stěžovatelky. Značení se nachází ve veřejně přístupném parku, kam ani doposud neměla přístup běžná motorová doprava, včetně té mířící do přístavu ve vlastnictví stěžovatelky. Stezka začíná až za ním, proti jejímu vybudování se přitom stěžovatelka mohla bránit. Odpůrce má za to, že stěžovatelka dohání obecnost svých žalobních tvrzení v kasační stížnosti, kde navíc neuplatňuje fakticky přesné argumenty. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal napadené usnesení

v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem jeho napadení a uplatněnými důvody kasační stížnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti usnesení o odmítnutí návrhu, který je obsažen v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení procesní právní otázky soudem, nebo také v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128).

[11] Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. oprávněn podat pouze ten, *kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

[12] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval výkladem citovaného ustanovení, tedy podmínkami aktivní procesní legitimace návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Bylo tomu tak mimo jiné i v případě samotné stěžovatelky a jejího návrhu proti předcházejícímu opatření obecné povahy, vydanému odpůrcem pod totožným č. j. dne 23. 4. 2024, který městský soud rovněž odmítl. Blíže viz rozsudek ze dne 23. 10. 2025, č. j. 4 As 155/2025 - 33.

[13] V právě zmíněném rozsudku čtvrtý senát připomněl ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že *„aktivní procesní legitimace návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je (vedle splnění dalších podmínek, zejména toho, aby návrh měl obecné náležitosti předepsané zákonem) závislá na splnění zvláštních procesních podmínek tohoto návrhu definovaných zejména v § 101a odst. 1 s. ř. s., především ve větě první tohoto ustanovení, podle níž „návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen“. Přípustný je tedy ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 31). V bodě 34 tohoto usnesení se dále uvádí, že *„splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy.“*

[14] Rozšířený senát dále v bodě 32 zmíněného usnesení k povinnosti soudu vyzvat navrhovatele ke splnění procesní podmínky definované v § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. uvedl, že *„soud v rámci posuzování projednatelnosti návrhu tedy musí ověřit, zda požadovaná tvrzení návrh obsahuje, a pokud ne, případně vyzvat navrhovatele podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. k jeho doplnění. Pokud tvrzení nebudou ani přes výzvu soudu doplněna, bude zásadně na místě návrh odmítnout podle § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s., neboť nebude zpravidla možno*

pokračování

v řízení pokračovat, jelikož nebude zřejmé, v jakých ohledech má být zákonnost opatření obecné povahy či procedury vedoucí k jeho vydání zkoumána.“ Tyto závěry rozšířeného senátu následují navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 11. 7. 2024, č. j. 8 As 272/2022 - 90, bod 19, a ze dne 26. 5. 2023, č. j. 3 As 255/2021 - 58, bod 22, které i nadále vychází z nutnosti vyzvat navrhovatele podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. k doplnění návrhu neobsahujícího požadovaná myslitelná tvrzení o tom, jakým způsobem byla jeho právní sféra napadeným opatřením obecné povahy dotčena. Podle judikatury nicméně tento postup není na místě tehdy, pokud by bylo zjevné, že navrhovatel nemůže být napadeným opatřením obecné povahy vůbec dotčen ve své právní sféře, zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost (např. rozsudky ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 As 247/2018 - 70, bod 26, či ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 75/2023 - 33, bod 12). Pak je na místě odmítnout návrh jako nepřípustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[15] Městský soud dospěl v bodě 17 svého usnesení k závěru, že posuzovaný návrh obsahoval tvrzení, jež by bylo způsobilé založit aktivní procesní legitimaci stěžovatelky, avšak toho tvrzení nemohlo být dostatečné pro její založení. Tvrzení uplatněná stěžovatelkou totiž nelze považovat za myslitelná ve vztahu k dotčení její právní sféry, a to především v návaznosti na charakter místa regulace (stezka pro pěší a cyklisty s vyloučením běžných motorových vozidel), na jeho vzdálenost od přístavu a přístupové cesty k němu a na účel regulace (usměrnění stávajícího pohybu osob na dané stezce). Proto městský soud nepostupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a nevyzval stěžovatelku k odstranění vad návrhu. Již z návrhových tvrzení a z povahy věci měl za zjevné, že stěžovatelka nemůže být opatřením obecné povahy dotčena ve své právní sféře.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že povinnost tvrdit dotčení svých práv splnila již tím, když v návrhu poukázala na vadu řízení spočívající v postupném vydání dvou opatření obecné povahy v téže věci (se shodnou regulací shodného území). Tímto postupem měl odpůrce zasáhnout do jejího práva na zákonný průběh řízení a do její právní jistoty. Městskému soudu pak vytýká, že tuto argumentaci zcela pominul.

[17] Stěžovatelce lze přisvědčit, že se městský soud k uvedené argumentaci vůbec nevyjádřil. Nejedná se však o pochybení, pro které by Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení jeho usnesení. Aktivní procesní legitimaci totiž mohou založit pouze tvrzení týkající se dotčení vlastní právní sféry ve smyslu zkrácení hmotných práv navrhovatele; teprve od toho se pak případně může odvozovat dotčení na právech procesních. Nestačí tedy, aby navrhovatel namítal pouze takové porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že se tato nezákonnost dotkla jeho vlastní právní sféry (výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, body 40 a 41). Z uvedeného plyne nesprávnost názoru stěžovatelky, že tvrzená vada řízení spočívající v porušení překážky *res administrata* sama o sobě založila její aktivní procesní legitimaci. Namítaná překážka představuje negativní podmínku řízení, tedy obecný procesní princip, nikoliv subjektivní (hmotné) právo stěžovatelky. Jinými slovy, postupoval-li odpůrce v rozporu s tímto principem, pak se dopustil objektivně nezákonnosti, avšak neporušil žádné veřejné subjektivní právo stěžovatelky.

[18] Městský soud proto nijak nepochybil, pokud se při posuzování aktivní (procesní) legitimace stěžovatelky namísto její argumentace o nezákonném postupu odpůrce zaměřil na zkoumání toho, zda stěžovatelka současně uplatnila plausibilní tvrzení o dotčení svých vlastních subjektivních práv, do nichž mohlo napadené opatření odpůrce zasáhnout, tedy jichž se mohly dotknout eventuální tvrzené nezákonnosti postupu odpůrce. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s městským soudem, že taková tvrzení stěžovatelka v návrhu neuplatnila.

[19] Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2025, č. j. 8 As 266/2024 - 47, to, zda je dotčení v určité situaci vůbec myslitelné, závisí (především) na povaze, předmětu a obsahu napadeného opatření obecné povahy. Je nutné, aby napadaná regulace měla vztah ke konkrétním právům a povinnostem navrhovatele.

[20] Nejvyšší správní soud ověřil ve správním spise, že napadeným opatřením byla stanovena místní úprava provozu na pozemní komunikaci v místech napojení stezky nacházející se v Parku U vody na místní komunikaci Varhulíkové, Praha 7. Tato úprava přitom spočívá, zjednodušeně řečeno, v instalaci dopravního značení na hranici stávající stezky v parku, kterým se tato stezka deklaruje jako cesta pro chodce a cyklisty a zakazuje se, aby na ni vjížděla všechna motorová vozidla (s výjimkou vozidel IZS a s povolením MČ Praha 7). Dále se stezka osazuje antiparkovacími sloupky a balisetou. Podstatou napadeného opatření je tedy regulace pěší a cyklistické dopravy na stávající stezce ve veřejně přístupném parku.

[21] Stěžovatelka dovozuje svůj vztah k tomuto místu z toho, že vlastní blízké pozemky, na nichž provozuje přístav. Daná regulace podle ní povede ke zhoršení dopravního napojení a obslužnosti přístavu, ohrožení bezpečnosti jeho provozu, jakož i bezpečnosti osob v jeho okolí. Dochází tak k zásahu do jejího práva podnikat v podobě omezení možnosti využívat přístav, a to nejen v jeho současném objemu, ale i objemu budoucím, který lze předpokládat na základě vnitrostátní, unijní a mezinárodní úpravy lodní dopravy.

[22] Ve výše zmiňovaném rozsudku č. j. 8 As 266/2024 - 47 Nejvyšší správní soud připustil, že soudní praxe vyžadující tvrzení týkající se přímého dotčení věcných práv je obecně vstřícnější právě v případech návrhů týkajících se místní regulace provozu. Zde judikatura připouští nejen možnost zásahu do práva vlastnického (např. rozsudky ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ao 1/2009 - 58, či ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 Ao 2/2011 - 53), ale vcelku běžně též například do práva svobodně podnikat (rozsudek ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100). I tento (vstřícnější) přístup, který má svou logiku z hlediska předmětu regulace úpravy provozu a možnosti dotčení práv navrhovatelů takovou úpravou, však má nepochybně své limity. To platí především tam, kde navrhovatel podniká na zcela jiném místě nebo odvozuje svůj zájem jen z obecné úvahy o kratších dojezdových časech či z obecného zájmu na bezpečnějším provozu (např. rozsudek městského soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 15 A 38/2018 - 88; viz též Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 867). V případě regulace místního provozu tak hraje svou roli při posuzování tvrzení navrhovatelů napadajících určitou regulaci právě i (ne)myslitelnost dotčení jejich právní sféry s ohledem na vzdálenost místa podnikání od místa regulace. Předestřené hledisko znamená ve vztahu k tvrzení stěžovatelky o dopadu regulace na její podnikání následující.

pokračování

[23] Je pravdou, že vjezd do přístavu, s nímž stěžovatelka spojuje dotčení svých práv, se nachází na komunikaci Varhulíkové, přičemž napadeným opatřením je instalováno dopravní značení a omezení „*v místech napojení na místní komunikaci Varhulíkové*“. Zpochybněná místní úprava provozu se však netýká komunikace Varhulíkové, nýbrž pohybu osob na stezce v Parku U vody, který s komunikací Varhulíkové pouze hraničí. Vjezd do přístavu je navíc vzdálen od místa dotčeného napadeným opatřením několik desítek metrů. Nejsou tedy pravdivá tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti, že je dopravní značení umístěno ve stejné ulici, kde se nachází vjezd i výjezd z přístavu, a že jsou některá opatření prováděna přímo v trase silniční nákladní dopravy využívající výjezd z přístavu či v místě, kudy přichází vlečka do přístavu dle nákresu, který stěžovatelka předložila. Dotčená stezka pro chodce a cyklisty zřetelně není vedena v trase příjezdu do přístavu, začíná několik desítek metrů za ním. Navíc se tato stezka nachází na území parku. Regulován je tak pohyb chodců a cyklistů v parku, nikoliv provoz na místní komunikaci Varhulíkové, kterou stěžovatelka podle svých tvrzení využívá k zajištění obslužnosti přístavu. Úvaha stěžovatelky o zvýšeném počtu chodců a cyklistů na komunikaci Varhulíkové tak vychází ze zcela chybného východiska o umístění dopravního značení v této ulici. Nemá tedy žádný reálný základ. „Logiku věci“ lze naopak legitimně spatřovat v tom, že chodci a cyklisté využívají infrastrukturu parku (jehož se dopravní značení týká) bez ohledu na to, zda je označena příslušnými dopravními symboly a značkami. Svým předmětem a obsahem tak napadené opatření pouze přispívá k usměrňování stávajícího provozu v daném místě. Jestliže se tedy napadené opatření týká jen infrastruktury vybudované ve veřejném parku a nijak nezasahuje do komunikace Varhulíkové, natož do trasy výjezdu z přístavu, neobstojí úvaha stěžovatelky, že umístěním dopravního značení přivádí jakoukoliv dopravu (pěší či cyklistickou) do bezprostřední blízkosti vjezdu do přístavu a vytváří potenciál kolize těchto doprav s vjezdem.

[24] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že by stěžovatelka v návrhu uplatnila tvrzení ohledně možného dotčení její právní sféry napadeným opatřením obecné povahy, s ohledem na jeho obsah a předmět napadeného opatření nemůže být z povahy věci ve svojí právní sféře tímto opatřením dotčena (takové dotčení není reálně myslitelné). Vztah mezi stanovenou úpravou a právní sférou stěžovatelky zde zjevně již s ohledem na jí uplatněná tvrzení není dostatečný (myslitelný) tak, aby bylo možno dovodit její aktivní procesní legitimaci k podání návrhu. Tvrzení uplatněná stěžovatelkou nelze považovat za myslitelná ve vztahu k dotčení její právní sféry především v návaznosti na místo, pro které je regulace určena (veřejný park), jeho charakter (stezka pro chodce a cyklisty) a vzdálenost od místa podnikání stěžovatelky. Na tom nemohou nic změnit ani poukazy stěžovatelky na strategický význam přístavu. Napadené opatření jednoduše nemůže mít s ohledem na svůj předmět a rozsah žádný vliv na provoz přístavu, neboť je určeno pouze pro usměrnění stávajícího pohybu osob v parku, k němuž přirozeně dochází bez ohledu na existenci této úpravy. Odmítnutí návrhu stěžovatelky tak není výsledkem přepjatě formalistického přístupu městského soudu, ale nedostatkem jejího vztahu k místu regulace.

[25] Pokud by pak Nejvyšší správní soud akceptoval tvrzení stěžovatelky o ztížení možnosti domáhat se incidenčního přezkumu s ohledem na existenci dvou účinných opatření s totožným obsahem, jako myslitelné ve vztahu k dotčení její právní sféry,

prakticky by to znamenalo popření výchozího principu správního soudnictví. Ten spočívá v ochraně subjektivních veřejných práv, nikoliv v ochraně zákonnosti v obecné (objektivní) rovině.

[26] S ohledem na výše uvedené nemohl městský soud pochybit ani tím, že stěžovatelku nevyzval k doplnění tvrzení o dotčení jejích veřejných subjektivních práv (odstranění vad návrhu). V důsledku nedostatku vztahu stěžovatelky k místu regulace bylo skutečně zjevné, že nemůže být napadeným opatřením obecné povahy vůbec dotčena. Ostatně pochybnosti týkající se dotčení jejích subjektivních veřejných práv zejména v důsledku předmětu a obsahu regulace pro ni nemohly být ani nikterak překvapivé. Své jasné výhrady v tomto směru uplatnil odpůrce již ve vyjádření k návrhu v řízení před městským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Pro výše uvedené není kasační stížnost stěžovatelky důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Odpůrci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu